Rostul omului în spațiul închinat tăcerii

On Octombrie 23, 2013

Asigură omului din tine o forță mobilizatoare majoră, controlând instinctele, sentimentele și reacțiile în raport cu realitatea exterioară.

Agent FBI, Clarice Starling. Nu mai fusesem niciodată atât de singură, intimidată de reacțiile de îndoială ce se desfășurau în mine. Eram atât de aproape de granița delicată dintre ridicol și desuetudine, între oroare și valoare. Căci ajunsesem în locul cel mai înfricoșător, în mijlocul tăcerii de mormânt care înfrigurează trupul.

Dacă un pictor m-ar fi văzut în starea în care mă aflam, încărcată de atâtea sentimente de neliniște pe care le resimțeam chiar la nivel fizic, mai cu seamă în mijlocul disperării de a nu putea face nimic, și-ar fi putut întemeia demersul artistic pe căutarea purității originale a unei inimi care tânjește de dor după Dumnezeu. Totul în jur era mai negru ca oricând, fără speranța promisiunii unei explozii de culoare, ca într-un peisaj sinistru de Salvator Rosa. pe care experiența vizuală îl face de fiecare dată accesibil doar unei imaginații halucinante care nu-și poate șterge amintirea.

Iar tăcerea, năucitoare, sursa căldurii de ardere dinăuntrul meu care nu mai putea fi alimentată simultan sau alternativ cu vreun combustibil energizant, devenise o piatră de mormânt. Niciun elan, nicio forță mobilizatoare nu venea de la noile întrebări pe care mi le puneam. Toți îngerii mă abandonaseră în acel moment negru al doliului, la care ancheta m-a "invitat" să asist. De unde să preiau energia revitalizantă pentru întărirea stimulilor de control?

Leadership: Îți permiți o experiență vizuală care să completeze scenariul cel mai dur al vieții, asumându-ți destinul unei ființe care nu se manifestă încă în străfundul sufletului decât sub formă de acceptare a unei despărțiri de realitatea imediată?

Înmormântarea se dovedise un bun prilej de experimentare a funcționalității mele, în viziunea unei lumi triste. În atmosfera unei realități psihologice impuse. Pe care o trăiam printr-o ceață vie și tremurătoare care-mi îngheța cu ușurință sângele, avertizând prin aceasta că nu este momentul să mă arăt curajoasă. Eram observată, eram pândită, încolțită de acea combinație stridentă de negru și alb, care devenise compromisul maxim acceptabil de factorul obiectiv al motivației mele.

Ceva mă chinuia, încetul cu încetul. Umilința de a fi urmărită, sorbită din priviri. Starea de neliniște dusă până la extrem. Eram prinsă într-un joc al ironiei sorții, izolată de gardul ruginit de sârmă ghimpată al neîmpotrivirii. Ca și cum învinuirile, cele mai aspre, ar fi planat asupra mea. Asta era atunci viața mea. O redută a propriei limitări.

Să-i privesc pe toți bărbații aceia din jurul meu. Pe toți. Unul câte unul. Să fiu privită de ei cu o stranie reticență, pe care dacă ai fi întâlnit-o de prea multe ori te-ar fi făcut să crezi că viața nu merită a fi trăită. Era o cărare pe care nu păsisem niciodată. Flacăra disperării ridica temperatura stimei de sine, agitația moleculelor din sistemul meu funcțional se acutiza. Amploarea acestui fenomen de strâmtorare psihică, accentua nivelul indispoziției pe care o puteam accepta și suporta.

Leadership: Dispui de certitudinea cunoașterii sensului și a valorii vieții, precum și de aprecierea limitelor lor de valabilitate, prin intermeiul unei stări de luciditate care confirmă intențiile tale de a depăși condiția de învins?

Mă simțeam prost, intrasem așa, în gol, într-un spațiu pustiu și încordat care mă încerca cu multă reținere, chiar cu frică. O intruziune într-un real părăsit de orice nădejde, de orice fărâmă de compasiune, accentuând anxietatea. Nu aparțineam nimănui. Aș fi plecat bucuroasă, numaidecât. Dar, intimidată, nu găseam niciun pretext. Așa că m-am resemnat cu gândul că în curând totul se va sfârși.

Diferiți munți pot fi formați din aceeași rocă, diferite câmpii pot avea același sol, diferiți arbuști pot face fructe asemănătoare. Iar gândurile care cotropesc omul, golindu-l de orice substanță revitalizantă, sunt adăpostite în același lăcaș, în funcție de sistemul propriu de reglare a rezistenței setate inițial. Când gândurile acestea declanșate din exterior și consumate în interior nu încetează la timp, se așterne vălul gros al dualității dintre ignoranța tihnită și inteligența anxioasă.

Clarice Starling a căzut pradă unei clipe de trăire încordată, copleșită de un sentimentul instabil, de vinovăție. Părea să pândească scăparea din prinsoarea lanțurilor de oțel ale minții. A minții rătăcite în labirintul pustnic al complicității asumate în jurul convenției dintre tăcerea nemărginită și ascultarea cea mai supusă.

Limitele de valabilitate ale sensului și valoriii vieții ei păreau cuprinse între îndoială și regret, între delir și suferință, însă acestea erau combătute prin intermediul unei stări de luciditate de tipul "Amintește-ți motivul pentru care te afli aici" ce o determina să-și tempereze atitudinea, implusul, conștiința.

Leadership: Îți poți asigura o forță mobilizatoare majoră controlându-și instinctele, sentimentele și reacțiile în raport cu o realitate pe care n-o poți schimba, încât să nu cazi în patima momentului care te poate face prizonierul propriei limitări?

Două forțe acționează concomitent asupra unei minți condiționate de realitate: o forță de presiune, care acționează asupra schimbării de fond a emoțiilor, generând conflicte interne. Oferind pe această cale un bun prilej de experimentare a funcționalității în viziunea unei lumi triste, reprezentată de acea combinație stridentă de negru și alb, care poate deveni compromisul maxim acceptabil de factorul obiectiv al valorii și motivației individuale.

Şi o forță de răspuns, dotată cu o anume putere de decizie, alimentată simultan sau alternativ cu " *combustibil energizant* ", dar care rămâne subordonată puterii centrale - puterea gândului.

Aceste două forțe se anulează reciproc sau își amplifică potențialul în funcție de capacitatea de a face să se întâmple ceva, de a crea o alternativă la acceptarea unui statu-quo rigid și de a trece foarte repede la o stare de dispoziție bună.

Omul care nu-și asigură o forță mobilizatoare majoră, controlându-și instinctele, sentimentele și reacțiile în raport cu realitatea exterioară, dură, nu poate fi decât lipsit de punctul de sprijin al identificării cu caracteristicile și atuurile lăuntrice care pot face din el un lider.

Momentul care te poate face prizonierul propriei limitări se produce atunci când devii conștient de faptul că oricât ai încerca să fugi de realitatea exterioară vei fi nevoit să te conformezi Sinelui care trăiește suferința ca pe un obiect de studiu psihologic, sau ca un simptom al slăbiciunii de a nu-și putea înăbuși glasul conștiinței care îi spune că "Nu există Dumnezeu".

Rostul omului în spațiul închinat tăcerii scoate în evidență dezvoltarea și intensificarea acelor forțe interne care determină adaptarea la nou, mai ales în situații extreme neprevăzute și

apărute intempestiv. Orice destabilizare internă atrage după sine acțiuni haotice, nepotrivite și inadecvate.

O călire a materialului intern se impune obligatoriu, mai ales pentru cei ce vor să se mențină lideri. Dezvoltarea rezistenței la stres, ca și dezvoltarea capacității de răspuns rapid și adecvat situațiilor care nu pot fi anticipate, este o cerință stringentă în domeniul conducerii.

* Notă: The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/rostul-omului-in-spatiul-inchinat-tacerii.html